

Robert Vannoy , Wyjście na wygnanie, wykład 8B

Wstęp do sędziów

IV. Księga Sędziów

A. Uwagi wstępne

Przejdźmy do rzymskiej cyfry IV. czyli „Księga Sędziów”. A. pod tym jest „Uwagi wstępne”. Chciałbym poczynić kilka krótkich uwag tytułem wprowadzenia do książki. Narracje Sędziów są osadzone w okresie między śmiercią Jozuego a narodzinami Samuela. Jozue umiera na samym końcu Księgi Jozuego; w Jozuego 23 i 24, Jozue ma zamiar „pójść drogą całej ziemi”. Następnie, kiedy dochodzisz do pierwszego rozdziału 1 Księgi Samuela, masz narodziny Samuela. Akcja Sędziów rozgrywa się między śmiercią Jozuego a narodzinami Samuela. Jest też mała księga Rut, która jest umieszczona między Księgą Sędziów a 1 Księgą Samuela. Jeśli pamiętacie, pierwszy werset Księgi Rut mówi: „W dniach, kiedy sędziowie sądzimy Israel...” Tak więc Księga Rut jest osadzona w historii w czasach sędziów. To prawdopodobnie okres około 300 lat.

Teraz chciałbym powiedzieć więcej o chronologii księgi nieco dalej, ale prawdopodobnie chodzi o okres około 300 lat. Kiedy się nad tym zastanowić, ten kraj nie istnieje nawet od 300 lat. 300 lat to bardzo długi czas, a to stosunkowo niewielka książka. Sercem książki są narracje o sześciu osobach, sześciu głównych sędziach, z których każdy ma niezależne historie. Więc nie masz żadnego kompletnego, systematycznego omówienia historii tego długiego okresu czasu, od Jozuego do Samuela.

Czytając go, możesz odnieść wrażenie, że jest to coś w rodzaju zbioru luźno powiązanych pojedynczych jednostek fabularnych o głównych sędziach . Ale myślę, że jeśli głębiej zastanowisz się nad książką, stanie się jasne, że autor naprawdę miał na myśli cel, kiedy składał ten materiał razem. Chociaż nie jest to nigdzie stwierdzone, wydaje mi się, że celem jest coś w rodzaju tego, co jest na tablicy: przedstawienie tego okresu historii Israelw taki sposób, aby upadek religijny i moralny Israel, jak również prawe czyny Bóg dochowujący przymierza w sprowadzaniu sądu i wyzwolenia. To są główne tematy. Israelwielokrotnie odwracają się od Pana iz tego powodu Pan ich osądza,

poddając ich uciskowi sąsiednich ludów. Izraelici wołają do Pana, a On powołuje sędziego, czyli wybawiciela, zbawiciela. On je dostarcza; potem mają czas odpoczynku i pokoju, a potem cykl zaczyna się od nowa.

Myślę więc, że masz ten okres historii Izraela przedstawiony w sposób, który uwydatnia te idee: z jednej strony widzisz religijną moralną degradację Izraela, ale potem widzisz sprawiedliwe czyny Boga dochowującego przymierza, sprowadzającego zarówno sąd, jak i wyzwolenie — zasadniczo przestrzeganie postanowień przymierza Synaj w zakresie błogosławieństw i przekleństw oraz wprowadzanie ich w życie ludzi.

1. Podkreśla wewnętrzną słabość Izraela w odwracaniu się od Jahwe Mając to na uwadze, myślę, że dostrzegasz następujące podkreślenia w książce. Księga podkreśla Israelwewnętrzną słabość w odwróceniu się od Jahwe, poddaniu się wpływom pogańskich praktyk religijnych i moralnych Kananejczyków. Dan Block napisał komentarz w New American Commentary Series on Judges and Ruth (który jest całkiem nowy, opublikowany w 1999 r.). Myślę, że to chyba najlepszy komentarz do Sędziów. Mówi o kanaanizacji Izraela w okresie przed monarchią jako o tym, co jest opisane w Księdze Sędziów. Israelodwraca się od Pana i zaczyna podążać za praktykami Kananejczyków.

Teraz możemy być dość krytyczni wobec Izraelitów. Oto lud, który został wyzwolony z Egipt, przeniesiony do land, Canaanprzekracza Jordanw równie cudowny sposób i zdobywa Jerichowody Merom. Jednak Israelosiedla się i nawiązuje bliskie i dłuższe kontakty z Kananejczykami. Religia kananejska była politeistyczna i była religią natury. Bóstwa Kananejczyków były spersonalizowanymi siłami natury ze szczególnym uwzględnieniem idei płodności.

Izraelici przybyli i osiedlili się na tej ziemi i zamiast być wędrowcami po pustyni, nagle musieli stać się rolnikami. Musieli uprawiać zboże i hodować bydło. Rolnicy musieli wiedzieć, kiedy i jak orać ziemię i siać ziarno, jak zbierać plony i jak to robić we właściwym czasie i we właściwy sposób. Byłoby rzeczą naturalną, gdyby Kananejczycy byli ich instruktorami.

Ale Kananejczycy niewątpliwie kładliby nacisk na konieczność oddawania czci bogom, którzy zesłali im deszcz, zapewnili żniwa i zwiększyli płodność. Rytuały i święta ku czci tych kananejskich bóstw byłyby konieczne, inaczej nie mieliby produktywnych plonów. Wchodzisz na nowy teren — musisz czcić boga tego terytorium. Powszechną koncepcją było bóstwo terytorialne. Podążając więc za tego rodzaju logiką, można zrozumieć, że Izraelita zostałby doprowadzony do pewnego synkretyzmu, aby połączyć kult Baala z kultem Jahwe. Myślę, że to właśnie jest opisane w Księdze Sędziów. Osiedlili się z nimi, zawierali z nimi związki małżeńskie i czcili bóstwa kananejskie.

Problem

, przed którym stanął Izrael, polegał na tym, że nie zachowywali tej fundamentalnej przeciwieństwa między sposobem życia Izraelitów a sposobem życia Kananejczyków.

sposób życia Kananejczyków. Utrzymanie tej antytezy było Israelobowiązkiem. Miały być inne; mieli być królestwem kapłanów i świętym narodem. Bóg miał dla nich plan; mieli być rozdzieleni i osobno do dziś. Zamiast tego zatarli tę linię przeciwieństw i osiedlili się z tymi ludźmi. Ten sam problem wraca do nas dzisiaj w innej formie. Dzisiaj antyteza jest między Kościołem a światem. Jak to wszystko uporządkować? Jak zachowujesz różnice między pobożnym stylem życia a stylem życia w kulturze, w której żyjesz? Te linie czasami nie są łatwe do narysowania, ale to ten sam problem. Israelpomieszali i zatarli te linie, w wyniku czego odwrócili się od Pana ku synkretycznemu kultowi. Nacisk kładziony jest więc na Israeljego słabości, uleganie wpływom pogańskich religii i praktyk moralnych Kananejczyków.

2. Nacisk kładziony jest na przedstawienie chaotycznej sytuacji społecznej, która doprowadziła do pragnienia króla. Drugi nacisk położony jest na przedstawienie chaotycznej sytuacji społecznej, która doprowadziła do pragnienia króla. Kiedy ludzie odwracali się od Pana i wierności przymierzom, rezultatem był chaos religijny. Dochodzisz do końca książki i masz prywatne sanktuaria i to morderstwo konkubiny w dalszych rozdziałach. To w tych późniejszych rozdziałach książki można natknąć się na

zdanie: „Każdy człowiek zrobił to, co było słuszne w jego własnych oczach”. Następnie kilka razy powtarzasz to zdanie i kojarzysz je z „Nie ma króla Israel, każdy zrobił to, co uważał za słuszne”. Warunki stały się takie, że wydawało się, że potrzebny jest jakiś rodzaj władzy centralnej, aby zapobiec temu zdeintegrowanemu religijnemu prawu kodeksu.

To stwierdzenie znajduje się na końcu księgi w Księdze Sędziów 17:6: „W owych dniach Israelnie było króla. Każdy zrobił to, co uważał za stosowne”. Sędziów 18:1: „W tamtych czasach Israelnie było króla”. Sędziów 19:1: „W tamtych czasach Israelnie było króla”. A w Księdze Sędziów 21:25, ostatnim wersecie księgi: „W tamtych czasach Israelnie było króla, każdy robił, co uważał za stosowne”. Tak więc rozwinęły się chaotyczne warunki społeczne, które doprowadziły do pragnienia króla, które ostatecznie przełożyło się na 1 Księgę Samuela, ustanowienie władzy królewskiej.

3. Nacisk na łaskawą, niezasłużoną interwencję Boga dochowującego przymierza pomimo powtarzającego się nieposłuszeństwa Izraela Trzecim akcentem jest łaskawa, niezasłużona interwencja Boga dotrzymującego przymierza pomimo powtarzającego się nieposłuszeństwa Izraela. Pan odpowiedział w łaskawy i miłosierny sposób, wybawiając ich wielokrotnie, raz za razem — i to nie dlatego, że Izraelzasłużył na to wyzwolenie. Spójrz na Sędziów 6:7 i następne: „Kiedy Izraelici wołali do Pana z powodu Madianitów, posłał im proroka i rzekł do nich: „Tak mówi Bóg, Pan Izraela...”. mikrokosmos formy przymierza: „Wyprowadziłem was z Egipt[co dla was uczyniłem], z ziemi niewoli; Wyrwałem cię z mocy Egipt, z ręki wszystkich twoich ciemieżców. Wypędziłem ich sprzed ciebie i dałem ci ich ziemię. Powiedziałem ci: „Ja jestem Pan, twój Bóg. Nie czcicie bogów Amorytów, w których kraju mieszkacie [oto wszystko, co uczyniłem], ale mnie nie słuchaliście”.

W Księdze Sędziów 10:11 i nast. czytamy: „Pan odpowiedział: Gdy Egipcjanie, Amoryci, Ammonici, Filistyni, Sydończycy, Amalekici i Maonici uciskali was i wołaliście do mnie o pomoc, czy ja nie wybawię cię z ich rąk? [Oto, co zrobiłem, ale czy zwróciłeś się do mnie?] Ale opuściłeś mnie i służyłeś innym bogom, więc już cię nie

ocalę. Idź i wołaj do bogów, których wybrałeś. Niech cię ocalą, kiedy będziesz w tarapatach! ” Ale Pan lituje się . Wołają do Pana, a On ich wybawia . Dzieli się więc miłosierdziem i sądem, daje wielokrotną okazję do pokuty; nie niszczy ich całkowicie, nie wymazuje ani nie wypędza z kraju, do czego miałby pełne prawo.

Sędziowie intertekstualnie Jest interesujący tekst w 2 Król. 13:23, w dużo późniejszym okresie Starego Testamentu, w czasach Jehoasza, króla Izraela. W 2 Król. 13:22 czytamy: „ Chazael , król Aramuciśnionych Israelprzez całe panowanie Jehoachaza ”. Następnie werset 23: „ Ale Pan był dla nich łaskawy, litował się nad nimi i troszczył się o nich [dlaczego?], ze względu na swoje przymierze z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem. Do dziś nie chce ich zniszczyć ani wygnać sprzed swego oblicza”. To interesujące stwierdzenie, ponieważ brzmi tak, jakby mówił: „Wiesz, że moja cierpliwość nie będzie trwała wiecznie. Ale aż do tego momentu nie chciałem wygnać cię sprzed mego oblicza, wypędzić cię z kraju”. To był punkt kulminacyjny przekleństw przymierza. Jeśli wrócisz do Księgi Powtórzonego Prawa 28, zobaczysz listę przekleństw — suszę, bezpłodność, szarańczę i zarazy. Punktem kulminacyjnym jest: „Jeśli będziecie trwać w nieposłuszeństwie, pewnego dnia zostanieie wypędzeni z ziemi, którą wam dałem”. A tutaj, w czasach Jehoachaza — „Do tej pory nie chciałem tego robić”. Jeśli cofniesz się do czasów Sędziów, wielokrotnie ich wyzwalał i nie wypędzał z kraju. Jest więc wierny przymierzu, które zawarł z Abrahamem, Izaakiem i które powtórzył Jakubowi. Nie opuszcza swojego ludu.

Spójrz na Psalm 106, który podsumowuje ten okres Israelhistorii. Począwszy od wersetu 34 psalmista mówi Israel: „ Nie wytracili ludów, jak im nakazał Pan, ale zmieszali się z narodami i przyjęli ich zwyczaje. Czčili swoich bożków, które stały się dla nich sidłem. Poświęcili swoich synów i córki demonom. Przelali niewinną krew, krew swoich synów i córek, których składali w ofierze bożkom Canaan, a ziemia została zbezczeszczona ich krwią. Zbezczeszcili się tym, co czynili; przez swoje czyny sami się prostytuowali. Dlatego Pan rozgniewał się na swój lud i brzydził się jego dziedzictwem. Wydał ich narodom, a ich wrogowie panowali nad nimi. Ich wrogowie uciskali ich i

poddawali ich władzy. ” Następnie zwróć uwagę na werset 43: „Wiele razy ich wybawiał, ale byli zdeterminowani w buncie i marnieli w swoim grzechu. Ale zauważył ich udrękę, gdy usłyszał ich wołanie; ze względu na nich pamiętał o swoim przymierzu i z wielkiej miłości ulitował się. ” A więc to jest obraz tego okresu. Pan jest łaskawy i wierny pomimo ich nieposłuszeństwa.

W Nehemiasza 9:27 znajduje się inne podsumowanie tego okresu czasu. Nehemiasz mówi w swojej modlitwie: „Wydałeś ich w ręce ich wrogów, którzy ich uciskali. Ale gdy byli uciskani, wołali do Ciebie. Wysłuchałeś ich z nieba i w swoim wielkim miłosierdziu dałeś im wybawicieli, którzy wybawili ich z ręki ich wrogów. Lecz gdy tylko odpoczęli, znowu czynili to, co złe w waszych oczach. Potem wydałeś ich w ręce ich wrogów, aby nad nimi panowali. A kiedy ponownie wołali do ciebie, wysłuchałeś ich z nieba i w swoim miłosierdziu ratowałeś ich raz po raz. Ostrzegałeś ich, aby powrócili do twojego prawa, ale stali się arogancy i nie słuchali twoich poleceń. Zgrzeszyli przeciwko twoim przykazaniom, dzięki którym człowiek będzie żył, jeśli będzie im posłuszny. Z uporem odwrócili się do was plecami, zatwardzili kark i odmówili słuchania. ” Zwróć uwagę na werset 30: „Przez wiele lat byłeś dla nich cierpliwy. Duchem swoim napominałeś ich przez swoich proroków. Oni jednak nie zwrócili na to uwagi, więc wydałeś ich sąsiednim narodom. Ale w swoim wielkim miłosierdziu nie położyłeś im kresu ani ich nie opuściłeś, bo jesteś Bogiem łaskawym i miłosiernym. Dlatego teraz, o nasz Boże, wielki, potężny i budzący grozę Boże, który dotrzymuje swego przymierza miłości ...”. Taki mamy obraz Księgi Sędziów.

B. Treść: Przegląd Księgi

1. Odniesienia chronologiczne w Księdze Sędziów

B. w zarysie jest „Treść: przegląd książki”. W Księdze Sędziów jest dość dużo odniesień chronologicznych. Jeśli przejrysz książkę i prześledzisz wszystkie dane chronologiczne, stworzy to dość złożony problem chronologiczny. Tak więc na tym

wykresie i na następnym znajduje się lista okresów ucisku wraz z latami każdego z nich. Mamy więc 8-letni ucisk w Mezopotamii, a następnie wyzwolenie Othniela, które trwało 40 lat. Ucisk Moabitów trwał 18, a wyzwolenie trwało 80. I przechodzi przez pierwsze dziewięć rozdziałów. Następnie, jeśli pójdziesz dalej, masz dodatkowe odniesienia do lat sędziowania i ucisku. Jeśli wymienisz je wszystkie, tak jak na tych dwóch stronach, a następnie dodasz je, otrzymasz w sumie 410 lat.

Teraz pytanie brzmi, jak bardzo trzeba skompresować te 410 lat? Innymi słowy, w jaki sposób te okresy konfliktów regionalnych mogą się na siebie nakładać? W tym miejscu wracamy do kwestii daty Exodusu – czy faworyzować datę wczesną, czy późną. Omówiliśmy to już dość obszernie. Jednym z powodów, dla których opowiadam się za wczesną datą, jest to, że łatwiej jest zharmonizować się z chronologią Księgi Sędziów. Jeśli przyjmujemy późną datę wyjścia z Egiptu, około 1290 r., to 40 lat później mamy podbój około 1250 r. p.n.e. Więc podbój to 1250 r. i wiemy, że okres Salomona to 966 r. p.n.e. Jeśli od 1250 odejmiesz 966, otrzymasz różnicę 284 lat. Wiemy również, że trzeba do tego dodać, aby dojść do czwartego roku Salomona po okresie sędziów, czas od Helego do Salomona. Heli około 20 lat, Samuel 40, Dawid 53 i Salomon 4, a ty dostajesz kolejne 117 lat. Oznacza to, że od Jozuego do końca Księgi Sędziów mamy tylko 167 lat. Oznacza to, że musisz skompresować te 410 lat do 167 lat.

Teraz, jeśli weźmiemy wczesną datę wyjścia z Egiptu, 1446 pne, podbój nastąpi w 1406. (Ten rok 1446 pochodzi z 1 Król. 6:1 480 lat wcześniej niż Salomon). Tak więc podbój to rok 1406 i czwarty rok Salomona wynosi 966. To jest 440 lat, a ty musisz zabrać Heliego do Salomona – to jest 117 lat – a potem masz 323 lata. 410 musi zejść z powrotem do 323, w porównaniu z 410 do 167. Widzisz, że łatwiej jest skompresować chronologiczne dane Sędziów do 323 lat, niż skompresować je do 167 lat.

Nie chcę dalej o tym dyskutować, ale pozwólcie, że wspomnę o waszej bibliografii – strona 13, jak sądzę – pod tym nagłówkiem IV. B. jest artykuł Andrew Steinmana „Tajemnicze numery księgi sędziów” opublikowany w *Journal of the Evangelical Theological Society*. Jest całkiem nowy, z 2005 roku i zawiera szczegółowe informacje na ten temat, jeśli jesteś zainteresowany. Myślę, że można powiedzieć, że

kompresja chronologii w Sędziach jest zgodna z treścią księgi. Kiedy czytasz tę książkę, wydaje się, że ucisk dotknął raczej niewielką część kraju. Innymi słowy, były to uciski regionalne, więc mogły się nakładać. Prawie dowolnych dwóch sędziów mogło być aktywnych przynajmniej częściowo w tym samym okresie.

C. Sytuacja starożytnego Bliskiego Wschodu od 1200 do 1050 pne

Przejdźmy więc do C. „Sytuacja starożytnego Bliskiego Wschodu od 1200 do 1050 pne” Jeśli cofniesz się do dynastii egipskich, zauważysz, że po Merenptahu w 1222 r. p.n.e. następuje okres zamieszania, a następnie z Ramzesem III i Ramzes IV-XI są w okresie słabości. Tak więc wkrótce po tej późnej dacie Exodus, Egypci stracili kontrolę nad swoimi gospodarstwami poza granicami Egiptu. Egipcjanie musieli bronić swoich granic. Wycofywali się do własnego kraju i nie przejmowali się kontrolowaniem terytorium poza swoimi granicami. Mieli także do czynienia z atakami tak zwanych „ludzi morza”, którzy przybyli z wyspy Kreta i zaatakowali Egipt. To jest około 1200 roku, a niektórzy myślą, że byli to Filistyni, którzy byli w pobliżu Gaza. W każdym razie chodzi o to, że Egipt przestało być mocarstwem.

Kiedy idziesz na północ, imperium hetyckie było silne od około 1900 do 1200 pne, ale również upadło. Upadł od zachodnich wrogów, którzy przybyli z zachodnich terenów Asia Minor. Wcześniej rozmawialiśmy o Ramzesie II, który walczył z Hetytami na Orontes River. Doszli do impasu i podpisali pakt o nieagresji i był traktat. Było to w 1280 r. pne. Tak więc w 1280 roku Hetyci i Egipcjanie nadal walczyli o kontrolę nad Lewantem — wybrzeżem Mediterranean. Ale do roku 1200 Hetytów już nie ma i Egipt wraca na swoje terytorium.

Gdy udali się do Mezopotamii około 1200 roku pne, Asyriawkroczyli w okres osłabienia. Bliżej w Damascusi Carchemish, znajdują się małe miasta-państwa. Wszystko to mówi nam, że w tym okresie czasu Izrael jest wolny od jakiegokolwiek mocarstwa światowego: Egipcjanie byli słabi, Hetyci zniknęli, a Asyryjczycy byli słabi. Kiedy czytasz Księgę Sędziów, okazuje się, że dotyczą one małych, lokalnych państw granicznych — Moabitów, Midianitów, Ammonitów i Filistynów — a nie głównych

mocarstw światowych. Filistyni naprawdę stali się kolejnym poważnym zagrożeniem dla Israel, zwłaszcza pod koniec okresu Sędziów. Jest Samson, który zaczynał walczyć z Filistynami, i to przenosi się do 1 Samuela, gdzie Filistyni stają się jeszcze bardziej groźni Israel. Tak wygląda sytuacja od roku 1200 do około 1050 pne

D. Struktura i treść Sędziów 1. Tło historyczne omówione dalej w Księdze Sędziów 1:1-2:5 — Pierwsze wprowadzenie

D. to „Struktura i treść Sędziów”, a 1. pod D. to „Tło historyczne omówione dalej w Księdze Sędziów 1:1 do 2:5”. Po śmierci Jozuego obowiązkiem każdego plemienia było dokończenie podboju własnych terytoriów, które przydzielił im Jozue. Księgi Sędziów 1:1 do 2:5 dają przegląd operacji wojskowych wielu plemion. Przekonasz się, że nie dokończyli roboty; nie zrobili tego, co powinni. Na przykład w Księdze Sędziów 1:27 można przeczytać: „Lecz Manasses nie wypędził mieszkańców Bet-Szan, Tanach, Dor, Ibleam, Megiddo i okolicznych osad, ponieważ Kananejczycy byli zdecydowani zamieszkać w tej ziemi”. Werset 29: „Ani Efraim nie wypędził Kananejczyków mieszkających w Gezer, ale Kananejczycy nadal tam mieszkali pośród nich. Werset 30: „Zebulon nie wypędził też Kananejczyków mieszkających w Kitron lub Nahalol, którzy pozostali wśród nich; ale poddali ich pracy przymusowej.” Werset 31, „Aszer nie wypędził też mieszkańców Acco ani Sidon. Werset 33: „Naftali też nie wypędził mieszkających w Bet-Szemesz...”

Tak więc Izraelowi nie udało się wypełnić tego, co mu nakazano, a rezultat jest opisany w pierwszych pięciu wersetach rozdziału 2. Tutaj znowu masz mikrokosmos formy przymierza. Czytacie tam: „Anioł Pański wstąpił z Gilgal do Bokim i rzekł: Wywiodłem was z Egiptu i zaprowadziłem do ziemi, którą poprzysiągłem dać waszym praojcom. Powiedziałem: „Nigdy nie złamię mojego przymierza z wami i nie zawrzecie przymierza z ludem tej ziemi, ale będziecie burzyć ich ołtarze”. A jednak byłeś mi nieposłuszny. [Oto, co zrobiłem, co zrobiłeś?] Dlaczego to zrobiłeś? Dlatego teraz mówię wam, że nie wypędzę ich przed wami; będą cierniami w waszych bokach, a ich bogowie będą dla was sidłem. Kiedy anioł Pański powiedział te rzeczy do wszystkich Izraelitów,

lud głośno płakał i nazwał to miejsce Bokim [co znaczy „płaczący”]. Tam składali ofiary Panu. ”

Myślę, że to w dużej mierze wyjaśnia przebieg wydarzeń opisanych w dalszej części książki. Osiedlili się z Kananejczykami i odwrócili się od Pana, czego rezultatem jest to, co znajdziesz w dalszej części księgi. Tak więc w Księdze Sędziów od 1:1 do 2:5 poznajemy tło historyczne okresu opisanego w Księdze Sędziów.

2. Teologiczne podstawy właściwego zrozumienia Księgi Sędziów Sędziów 2 :6-3:4 – Drugie wprowadzenie

2. pod D. to „Teologiczna podstawa właściwego zrozumienia Księgi Sędziów: Sędziów 2:6 do 3:4”. Sędziów 2:6 do 3:4 jest czasami nazywany „drugim wstępem”. Jeśli spojrzysz na strukturę księgi, znajdziesz dwa wstępy — tło historyczne i tło teologiczne. Na końcu książki znajdują się dwa wnioski — dwie historie religijnego i moralnego upadku. Więc strukturalnie książka jest zakończona dwoma wstępami i dwoma wnioskami, aw środku znajdują się historie sześciu głównych sędziów.

To jest czasami nazywane drugim wprowadzeniem i zaczyna się od Jozuego 24:28-41. Teraz rozumiem przez to, że jeśli wrócisz do Jozuego 24, który był odnowieniem przymierza w Sychem, przeczytasz w wersecie 28 na końcu tej ceremonii w Sychem: „Potem Jozue odprawił lud, każdy do swego dziedzictwa. Po tych wydarzeniach Jozue, syn Nuna, sługa Pański, umarł w wieku stu dziesięciu lat. I pochowali go w ziemi jego dziedzictwa, w Timnat Serah w górzystym regionie Efraima, na północ od Mount Gaash. Israel służył Panu przez całe życie Jozuego i starszych, którzy go przeżyli i którzy doświadczyli wszystkiego, co Pan uczynił Israel”.

Teraz wróć do Sędziów 2:6. Zauważ, że zaczyna się to tak samo, jak w Jozuego 24:28: „ Po tym, jak Jozue odprawił Izraelitów, poszli, aby wziąć w posiadanie ziemię, każdy do swojego dziedzictwa. Lud służył Panu przez całe życie Jozuego i starszych, którzy go przeżyli i którzy widzieli wszystkie wielkie rzeczy, których dokonał Pan Israel. Jozue, syn Nuna, sługa Pana, zmarł w wieku stu dziesięciu lat. I pochowali go w ziemi jego dziedzictwa, w Timnat Oto w górzystym kraju Efraima, na północ od Mount Gaash.

Po tym, jak całe to pokolenie zostało zgromadzone wśród swoich ojców, wyrosło inne pokolenie, które nie знаło Pana ani tego, co uczynił Israel. Wtedy Izraelici czynili zło w oczach Pana...”

To łączy się bezpośrednio z końcem Księgi Jozuego, a następnie przenosi historię do przodu. Pisarz Jozuego wyjaśnia, że tendencja do niewierności jest spowodowana powstaniem nowego pokolenia – tak jest w Księdze Sędziów 2:10. Nie byli świadkami wielkich czynów Pana w czasie podboju: „Gdy całe to pokolenie zgromadziło się wśród swoich ojców, wyrosło inne pokolenie i poznało Jahwe i to, co dla nich uczynił”. Werset 12: „Opuścili Pana, Boga swoich ojców, który ich wyprowadził z Egipt. Czcili różnych bogów otaczających ich ludzi”. Ponieważ odwrócili się od Pana i oddawali cześć innym bogom, Pan poddał ich uciskowi w rękach innych ludzi. Potem czytasz w Księdze Sędziów 2:13: „Opuścili go i służyli Baalowi i Asztartom . W swoim gniewie na IsraelPana wydał je łupieżcom, którzy je splądrowali. Sprzedał ich ich wrogom ze wszystkich stron, którym nie byli już w stanie się oprzeć. Kiedykolwiek Israelwyruszał do walki, ręka Pana była przeciw nim, aby ich pokonać, tak jak im przysiągł. Byli w wielkim niebezpieczeństwie ”. Następnie, werset 16, „Pan wzbudził sędziów, którzy wybawili ich z rąk tych najeźdźców. ”

Ale potem czytasz, że szybko odwrócili się od drogi, którą ich ojcowie chodzili w posłuszeństwie. Werset 18 mówi: „Ilekoć Pan powoływał im sędziego, był z sędzią i wybawiał ich z rąk ich wrogów, dopóki żył sędzia; bo Pan zmiłował się nad nimi, gdy jęczeli z powodu tych, którzy ich uciskali i uciskali. Ale kiedy sędzia umarł, ludzie powrócili do dróg jeszcze bardziej zepsutych niż ich ojcowie, podążając za innymi bogami, służąc im i czcząc ich. ”

Więc dostajesz ten cykl odwracania się od Pana, ucisku, niektórzy mówią, że pokuta, a potem wyzwolenie. Zauważyłeś, że w tym wstępie nie ma nic o pokucie. Z pewnością taki jest tutaj cykl: grzech, ucisk, być może skrucha (przynajmniej wołanie o pomoc), a następnie wyzwolenie. To znowu wzór nakreślony z góry w Księdze Powtórzonego Prawa. Tutaj widzisz urzeczywistnienie, można powiedzieć, tego, co Pan powiedział, że się stanie.

Połączenie sędziów i Powtórzonego Prawa oraz historyk przymierza

Gdy zagłębisz się w studia historyczne, często mówi się, że Herodot był ojcem historii. Oznacza to, że Herodot, który żył około 484-425 pne, był znacznie późniejszy niż Stary Testament. Często twierdzi się, że przed Herodotem nie było prawdziwej historii; mieliście tylko kroniki dokonań królów i kroniki wojen, ale nie było prawdziwego pisma historycznego w tym sensie, że wydarzenia są umieszczane w kontekście jakiegoś większego znaczenia w biegu historii. Ale myślę, że kiedy spojrzysz na księgi Sędziów i Jozuego, możesz powiedzieć, że w tych księgach można znaleźć prawdziwą filozofię historii. Jesteśmy prawie tysiąc lat przed czasami Herodota. Historia zebrana w Księdze Sędziów jest oparta na Księdze Powtórzonego Prawa i teologii Powtórzonego Prawa. W tym sensie można powiedzieć, że księgi Jozuego i Sędziów są teologiczną historią, ale nie w tym sensie, że historia została skompresowana lub podyktowana teologicznym schematem lub fałszywie stworzona przez ten teologiczny schemat. To jest rzeczywiste odzwierciedlenie tego, jak było. Bóg realizował swoje zamierzenia w życiu swojego ludu zgodnie z postanowieniami Księgi Powtórzonego Prawa. Jeśli byli posłuszni, cieszyli się błogosławieństwem, a jeśli byli nieposłuszni, doświadczali przekleństwa.

Myślę więc, że można powiedzieć, że w tych księgach historycznych, w tym w Księdze Jozuego i Sędziów, istnieje prorocza interpretacja znaczenia wydarzeń z tego okresu, stworzona przez tak zwanego „historyka przymierza” — historyka znającego przymierze i opisuje historię Izraela w kategorii tego dokumentu. Można by nazwać tego pisarza „historykiem Księgi Powtórzonego Prawa”. Jak wspomniałem wcześniej, nie lubię używać określenia „deuteronomistyczny historyk”, ponieważ wiąże się to z deuteronomistyczną koncepcją historii Martina Notha — to znaczy wygnanego autora Księgi Jozuego do Królów. Postrzega to jako historyka żyjącego w czasach wygnania, który wpisuje całą Izraelję historię w kategorii teologii Powtórzonego Prawa. Nie chcę potwierdzać takiego podejścia.

To oczywiste, że Księga Sędziów dobrze pasuje do teologii Księgi Powtórzonego

Prawa. Ale jak omówiliśmy wcześniej, Księga Powtórzonego Prawa powinna być umiejscowiona w czasach Mojżesza, jak twierdzi, i jako podstawa późniejszych ksiąg – w tym przypadku Księgi Jozuego i Sędziów. Ale tutaj masz teologiczną podstawę do zrozumienia, co następuje w Księdze Sędziów. Cóż, skończył nam się czas, więc następnym razem odbierzemy stamtąd.

Przepisywane przez Andre Santosa
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta
Edycja ostateczna autorstwa Elizabeth Fisher
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta